

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Die 17. Ianvarii. Ad hæc primorum Christi D. Discipulorum verba, Magister
ubi habitas? Qui dicit se in ipso manere, debet sicut ille ambulavit, & ipse
ambulare.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

Serm. 5. de
Sanctis.

ferre. Sed nonne sic pergis injuriam Christo facere, quasi ille duriora aut impossibilia iufferit, quasi denegat gratiam, quasi gratia non sit latius potens adimplendo mandato, aut quasi non sit satis dignus Christus cui serviendo parum laboramus? Audi S. Augustinum. Et vide quid hic corrigas, quid emendes: *Convincimur certissima ratione, quia propter Deum possumus quidem, sed nolumus injuriam sustinere. Si nobis aliqua potens persona injuriam facit, si nos etiam in faciem ma-*

ledicit, nec respondere aliquid asperum, non dicam, vicem reddere ausi sumus. Quare hoc? Ne ab illa potens persona, adhuc majora quam pertulimus, patiamur. Quod à nobis torquet hominis timor, deberet à nobis exigere Dei amor. Aut si minus in te valet Divinus Amor, huic adijunge timorem, & expavesce ad hæc S. Jacobi verba: *Vnus est Legulator & Iudex qui potest perdere & liberare.* Vide Verbo, *Manjuetudo.*

Iac. 4.

DIE XVII IANUARIJ,
NISI SIT DOMINICA,
AD HÆC PRIMORVM CHRISTI,
DOMINI DISCIPULORVM, VERBA.

Magister, ubi habitas? Dicit eis, venite & videte. Ioan. 1.

VERITAS PRACTICA.

Qui dicit se in Ipso manere, debet sicut ille ambulavit, & ipse ambulare. 1. Ep. Ioan. c. 2.

RATIO EST, Quia qui dicit se in Christo manere debet, ut verum dicat, verè cum ipso consentire. Sed nisi ambulet sicut ille ambulavit, non verè cum ipso consentiet.

Ergo debet si ut Ille ambulavit, & ipse ambulare. Quod tamen pauci recogitant.

I. PUNCTUM.

LOQUENTEM de Christo Domino, S. Joannem Baptistam cum audirent duo Discipuli, Secuti sunt Iesum, ait Evangelista, *Conversus autem Iesus, & videns eos sequentes, dicit eis, quid queritis? Qui dixerunt ei, Rabbi, quod est interpretatum Magister, ubi habitas? Dicit eis, venite & videte. Venerunt & viderunt ubi maneret, & apud illum manserunt die illo.*

Hi sunt primi Jesu Discipuli, qui prius erant Joannis: hi sunt qui primi cum illo manserunt, nondum quidem inseparabiliter, sed ad tempus, ad unam diem & noctem, quam in mutuis ultro citroque habitis sermonibus cum ipso transegerunt. Quam beatum diem duxerunt! quam beatam noctem! quis est, qui nobis dicat quid audierint illi à Domino? adificemus & nosmetipsi in corde nostro, & faciamus domum quo veniat Ille, & doceat

Ioan. 1.

Tract. 7. in
Ioan.

nos, & colligatur nobis. Sic apud S. Augustinum, unde ad Veritatem practicam modò considerandam, proposita est illa Divina Sententia S. Joannis Evangelistæ, *Quod, Qui dicit se in Ipso manere, debet sicut Ille ambulavit, & ipse ambulare.* Est autem unum & idem, nos in Christo manere & Christum in nobis, cum unum ex altero sequatur, sicut ipse dicit, *In me manet, & ego in illo. Manet in me, & ego in vobis.* Sed quid cum mansione ambulatio? cur manenti cum Christo ambulandum, sicut Ille ambulavit?

Io. 6. & 15.

Ratio est facilis & valde familiaris, quod simul cohabitantes, sicut & simul peregrinantes, hoc imprimis est commendatissimum, ut benè inter se conveniant & concordent: Unde apud Prophetam, *Numquid ambulabunt duo pariter, nisi convenerint eis?* Et Sapiens de iis quibuscunq; est difficile convenire, *Noli, inquit, esse amicus homini tracundo. NE comedas cum homine in vido, MELIUS est se acere in angulo domatù, id est sub dio & incommodè, quam cum muliere litigiosa & in domo communi;* Ubi scilicet multi strepitus multæ lites & contentiones. Nihil enim ad habitationem & convectam accommodatius & desiderabilius, quam mutua simul habitantium, concordia: proindeque tanquam munus & donum præcipuum quod à Deo hominibus concedatur, ita canit Regius Psaltes, *Deus in loco sancto suo, Deus qui inhabitare facit unius moris in domo.*

Amor. 3.
Prov. 22.Ibid. 23.
Ibid. 25.

Ps. 67.

Quod cum universim verum sit de his omnibus qui simul conviunt, quanto magis de nostra cum Christo mansione, de quo præcipue dicitur,

P/75. cieur, In pace locus ejus, & habitatio ejus in Sion: *Luc. 10.* Ibi confregit potentius arcuum, scutum, gladium & bellum. Illudque erat quod à suis, domum aliquā intrantibus, vellet ante omnia dici, Primum, inquit, dicitis, Pax huic domui; Quod quidem dictum illi tam familiare erat, ut hac ejus pronuntiatione tanquam certissima sui nota, se cognoscendum præberet Apostolis, dum resurgens primum illis apparuit, Pax, inquit, vobis; iterumque confirmandis in sui notitiam eorum animis, Pax vobis. Denique quid ad rem nostram apertius quam quod ipse suis jam dixerat, Hæc locutus sum vobis, ut in me pacem habeatis. HÆC non modo qua dicit, inquit S. Augustinus, sed quæcunque illi locutus est, ex quo eos capis habere discipulos, eo scilicet omnia spectant, ut non obstante quolibet adverso casu, pacem & concordiam cum ipso servent. Nonne id æquum? Ah Domine Jesu, quis tecum nollet convenire? aut quis tecum dissentiens præsumeret tecum habitare? Fili, pauci tamen tecum conveniunt; & multi tecum esse putant, qui longe disjuncti sunt.

II. PUNCTUM.

SED nisi quis ambulet sicut ille ambulavit, non verè cum ipso conveniet. Hæc enim sunt velut Synonyma, id est, unum & idem significantia, Ambulare sicut ille, & convenire cum illo; Nam hoc unum hæc duo significant, vitam instituere, conformem ejus præceptis & exemplis, quantum uniuscujusque vocatio & vitæ degendæ ratio exigit, unde toties in scripturis quod dicitur, Ambulare in lege, in præceptis, & in via Domini, perinde est ac si diceretur vivere conformiter legi divinæ, atque uniformiter cum Deo convenire, sicque evidentius patet quàm ut probari fufus sit necesse, quod qui non ambulet sicut Christus, non cum eo conveniat, nam hoc ipso quo aliter ambulat, aliter vivit; vivendo autem aliter, vita dissentit; vita denique dissentiendo, dissentit iudicio & voluntate, quod est planè non convenire. *Sap. 2.* Gravus est nobis ad videndum, dicunt impii, quoniam dissimili est alii vita illius, & immutata sunt via ejus. Tanquam nugaces estimati sumus ab illo, & abstinet se à viâ nostrâ tanquam ab immunditiâ; Quasi diceret, cum simili via non ambulemus, Imo cum dissimilem agamus vitam, non possumus simul convenire; Tam dissentimus animis quàm moribus. Unde & ipse Dominus suis Galilæis, mundana sapiētibus, *Joan. 7.* Non potest, inquit, mundus vos odif- Haynefuo pari prima,

se, me autem odit; quia ego testimonium perhibeo de illo, quod operâ ejus mala sunt. Id est, idcirco non convenit tecum mundus, quia nec tecum non ambulat: idcirco mihi adversatur, quia mea illi est adversaria vita, cui suam cum nolit conformare vitam, nec tecum proinde convenit, imo tecum dissentit, & me odit. Nam qui non est tecum contra me est, & qui non colligit tecum, dispergit. Itanè mundus odit Christum, & sim ego de mundo! Ah mi Jesu, vel de mundo me tolle! vel mundum tolle à me.

III. PUNCTUM.

QUæ ergo dicit se in Ipso manere, debet sicut ille ambulavit, & ipse ambulare; Nam nisi ambulet sicut ille, non conveniet cum illo; & nisi cum illo conveniat, non in ipso manebit. Sicut *1. Joan. 2.* docuit vos, manete in eo, inquit dilectus Discipulus; At vide quomodo docuerit esse manendum in se, vide quantum ex hac mansione, fructus emanet, & quantum detrimenti sequatur, nisi constanter in eo maneris. Sicut palmet, inquit, non *Joan. 15.* potest ferre fructum à semetipso, nisi manserit in vite, sic nec vos nisi me manseritis. Ego sum vita, vos palmites: qui manet in me, & ego in eo, hic fert fructum multum, quia sine me nihil potest facere. Si qui in me non manserit, mittetur foras, sicut palmet, & arefcet, & colligent eum, & in ignem mittent & ardet. Si manseritis in me, & verba mea in vobis manserint, quodcunque volueritis petitis, & fiet vobis. Quid magis timendum palmiti, quàm si comburatur? At comburetur si à vite excidatur: Excideret verò si nullum fructum ferat; Nullum autem fructum feret, si non in vite manserit: Nec in vite porro manebit, nisi eodem veluti succo nutriatur. Sic planè tecum discurre: si à Christo dividaris, peristi: Divideris autem nisi constanter in eo maneas: At in Ipso non manebis, nisi cum ipso convenias, & sicut ille ambulavit, ita tu ambules. Nonne ergo est ita ambulandum? Vis ne ab ipso dividi? vis perire? O miseriam perituri, si dividatur à Christo animus! sed o felicem necessitatem non dividendi à Christo animi, quod alioquin pereas! Neque hic alia modo perditio quærenda est quàm ipsa divisio animi à Christo suo, cum Christum perdere, sit perire; nec ulla, Christo perduto, sit lætura gravior, sicut nihil est Christo pretiosius, non sanitas, non humana vita, non ipsa æterea beatitudo.

Restat hic expendere accurate cum Apostolo: *Quæ*

Rom. 8.

Quis ergo nos separabit à Charitate Christi? Tribulatio, an angustia, & quæ plura proponit, Fortè vel unus aura mundane flatus: unus mundi ru-

musculus; Attende tibi. Et vide Dominicam 3. Quad. Verbo item Christus, Mand. in Con-empse.

DIE XVIII. IANVARIJ.

NISI SIT DOMINICA.

DE CHRISTO DOMINO COMMUNICATO
SEU DE CONVOCATIS ALIIS AD
IPSUM DISCIPULIS.

Invenimus Messiam, quod est interpretatum Christus. Invenimus Iesum, Filium Ioseph à Nazareth. Ioan. 1.

VERITAS PRACTICA.

Nemo magis sibi Christum servat, quàm qui minus sibi soli servat.

Vel à contrariis.

Nemo minus sibi Christum servat, quàm qui magis sibi soli servat.

RATIO EST. Quia nemo magis aut minus sibi Christum servat, quàm qui magis aut minus Christum diligit.

Sed qui minus sibi soli servat, magis Christum diligit: aut è contra minus eum diligit qui magis eum sibi soli servat.

Ergo nemo magis aut minus sibi Christum servat, quam qui magis aut minus sibi soli servat. Ac proinde quanto quis magis illum sibi servare velit, tanto magis communi et aliis, nec sibi soli servet.

I. PUNCTUM.

Ioan. 1.

ERAT autem Andreas frater Simonis Petri, unus ex duobus qui audierant à Ioanne, & facti fuerant Iesum. Invenit hic fratrem suum Simonem, & dicit ei, Invenimus Messiam; & adduxit eum ad Iesum. Insuitus autem eum Iesus dixit, Tu es Simon, Filius Iona: tu vocaberis Cephas, quod interpretatur Petrus. In crastinum voluit exire in Galilæam, & invenit Philippum; Et dicit ei Iesus, sequere me. Invenit Philippus Nathanael, & dicit ei, quem scripsit Moyses in Legge, & Propheta, invenimus Iesum filium Ioseph, à Nazareth. Veni & vide.

Multa hic expendi possent, ut, quid sit modò invenisse Christum: qualis thesaurus; qualis cura conservandus, & quali studio, alius communicandus. Sed hoc imprimis observandum est, ex his viris qui primi commemorantur cognovisse Christum, solos illos duos fuisse Apostolos, qui invè-

Andream & Philippum, quorum ille frater suum Simonem Petrum, hic autem Nathanaelem ad Dominum Iesum adduxerunt. De socio Andream & de ipso Nathanaele quid factum fuerit, non narratur; Hoc nempe est quod ex proposita Veritate nobis est modò considerandum attentius, Nemo magis sibi Christum servat, quàm qui minus sibi soli servat. Vel è contrario, Quia plerumque magis nos movent quæ aperta mala important, Nemo minus sibi Christum servat, quàm qui magis sibi soli servat.

Ratio quæ assertur est evidens, & utramque propositionem quæ Veritas enunciatur, comprehendit, quia scilicet nemo magis aut minus sibi Christum servat, quam qui magis aut minus Christum diligit. Sicut enim dilectione generatur Christus, sic dilectione nutritur & conservatur. Nam quod de ceteris rebus dicitur, hoc etiã Christo convenit, ut quibus medus res aliqua sunt, usdem conserventur. Atque idcirco Christus Dominus, Si quis, inquit, diligit me, sermonem meum servabit, & Pater meus diligit eum, & ad sum veniemus, & mansionem apud eum faciemus, Quamdiu scilicet me diligit, & quamdiu sermonem meum servabit; Veniens ad nos, inquit S. Augustinus, dum venimus ad eos: veniunt subveniēdo, illuminando, implendo; venimus obediendo, intuituendo, capiēdo. In quorundam etenim corda venit, ait S. Gregorius, & mansionem non facit, quia per compunctionem quidem, Des respectum parciunt, sed tentationis tempore, hoc ipsum quod compuncti fuerant, obliviscuntur, sicq; ad perpetranda peccata redeunt, ac si hæc minimè placuissent. Qui ergo verè Deum diligit, qui eius mandata custodit, in eius corde Dominus venit, & mansionem facit, quia sic eum Divinitatis amor penetrat, ut ab hoc amore, tentationis tempore non recedat.

Dei-

Ioan. 14.

Tract. in Ioan.

Hom. 36. in Evang.